

Zjevení Ježíše Krista – číslo šestnáct

Odhalení sedmi hromů: prorocká analýza Zjevení a skrytých dějin

Jeff Pippenger

2023-11-15

Předkládali jsme posloupnost prorockých událostí, které jsou ztotožněny se skrytými dějinami sedmi hromů, jež jsou znázorněny ve Zjevení v kapitolách jedenáct až třináct. Dosud jsme ještě nedospěli k bodu ve vývoji těchto událostí, v němž překryjeme dějiny rohu protestantismu a rohu republikanismu. Ani jsme dosud nepřipravili základ porozumění, který by přesně určil úlohu islámu v poselství Půlnočního volání. S těmito událostmi je však spojena velmi důležitá pravda, která určuje, co člověk musí učinit, když porozumí pravdám, jež jsou odpečetěovány. Požehnání knihy Zjevení zahrnuje i odpovědnost „zachovávat“ to, co je v ní napsáno.

Linie dějin, která je odpečetěována, zprostředkovává tvořivou moc Boží těm, kdo by slyšeli, četli a zachovávali to, co je v ní napsáno. Je tedy čas odvrátit se od našeho zkoumání posledního prorockého vyprávění Izajášova a Zjevení, kapitol jedenáct až třináct, abychom vyložili význam „tří a půl dne“, po něž byli Eliáš a Mojžíš mrtvi na ulici informační superdálnice, která vede údolím mrtvých suchých kostí. Nyní určíme symboliku „pouště“.

V posledním článku jsme určili čtyři prorocká svědectví o sledu událostí, které jsou stanoveny skrytými dějinami sedmi hromů. Linii obrazu Krista, linii dvou svědků, linii obrazu šelmy a linii padělaného krále severu.

Druhá polovina linie padělaného krále severu začíná upevněním moci papežství v roce 538. Poté papežství, duchovní padělaný král severu, pošlapávalo duchovní Jeruzalém a duchovní Izrael po tisíc dvě stě šedesát let.

A padnou ostřím meče a budou odvedeni do zajetí mezi všechny národy; a Jeruzalém bude pošlapáván pohany, dokud se nenaplní časy pohanů. Lukáš 21,24.

Janovi bylo řečeno, aby změřil jak svatyni, tak i zástup, ale bylo mu také řečeno, aby vynechal nádvoří, neboť bylo dáno pohanům na tisíc dvě stě šedesát let.

A byla mi dána třtina podobná prutu; a anděl stál a řekl: Vstaň a změř chrám Boží i oltář a ty, kteří se v něm klanějí. Ale nádvoří, které jest vně chrámu, vynech a neměř je, neboť je dáno pohanům; a svaté město budou pošlapávat čtyřicet dva měsíců. Zjevení 11,1.2.

Jan a Lukáš dosvědčují, že pohané budou „šlapat po“ „Jeruzalémě“ po „čtyřicet dva měsíců“. Jan určuje délku trvání a Lukáš vyznačuje závěr těchto dějin. Tito dva svědkové pojednávají o otázce z Daniele, osmé kapitoly, verše třináctého.

Potom jsem slyšel, jak jeden svatý mluvil; a jiný svatý řekl tomu určitému svatému, který mluvil: Jak dlouho potrvá vidění o ustavičné oběti a o pustošícím přestoupení, které vydává jak svatyni, tak i zástup, aby byly pošlapávány? Daniel 8,13.

Otázka týkající se doby, po kterou měla být svatyně i zástup pošlapávány, označuje dvě pustošící moci, které měly vykonat akt pošlapání Jeruzaléma, jenž je v Danielovi představen jako „svatyně“ a také jako „zástup“. Správné základní porozumění tomuto verši, jak je vyjádřil J. N. Andrews, spočívá v tom, že verš označuje dvě pustošící moci, které pošlapaly jak svatyni, tak zástup. První pustošící mocí označenou v tomto verši je pohanství a druhou papežství. Slovo „zástup“ je Danielovým výrazem pro to, co Jan označuje jako „uctívače“ v chrámě, totiž v Jeruzalémě.

„V DANIELI 8 JSOU DVA ‚POUSTOŠÍCÍ ČINY‘. — Tuto skutečnost Josiah Litch vykládá tak jasně, že uvádíme jeho slova:“

„Každodenní oběť‘ je současné znění anglického textu. Avšak nic takového jako oběť se v originále nenachází. To je všeobecně uznáváno. Je to glosa či výklad, který tam vložili překladatelé. Správné znění je: ‚každodenní a přestoupení zpustošení,‘ přičemž každodenní a přestoupení jsou spojeny slovem ‚a‘; každodenní zpustošení a přestoupení zpustošení. Jsou to dvě pustošivé mocnosti, které měly zpustošit svatyni i zástup.‘ — Prophetic Expositions, Volume 1, strana 127.“

„Je zřejmé, že svatyně i zástup měly být pošlapávány ustavičnou [obětí] a pustošícím přestoupením. Pečlivé čtení verše 13 tuto skutečnost objasňuje. A tato skutečnost potvrzuje další, totiž že tato dvě zpustošení jsou dvě velké formy, pod nimiž se satan pokoušel svrhnout bohoslužbu i věc Jehovovu. Výklad pana Millera o významu těchto dvou výrazů a postup, který sám zvolil při zjišťování tohoto významu, jsou uvedeny pod následujícím nadpisem:“

„DVĚ ZPUSTOŠENÍ JSOU POHANSTVÍ A PAPEŽSTVÍ“

„Četl jsem dále a nemohl jsem nalézt žádný jiný případ, kde by se to [to „ustavičné“] vyskytovalo, leda u Daniele. Potom jsem [s pomocí konkordance] vzal ta slova, která s tím stála ve spojení: ‚odstranit;‘ odstraní ‚to ustavičné;‘ ‚od doby, kdy bude odstraněno to ustavičné‘ atd. Četl jsem dále a domníval jsem se, že v tom textu nenaleznu žádné světlo; nakonec jsem dospěl k 2 Tesalonickým 2,7.8. ‚Neboť tajemství nepravosti již působí; jen ten, kdo nyní zadržuje, bude zadržovat, dokud nebude odstraněn z cesty, a tehdy bude zjeven ten bezbožník‘ atd. A když jsem dospěl k tomu textu, ó, jak jasně a slavně se ta pravda ukázala! To je ono! To je „to ustavičné“! Nuže tedy, co má Pavel na mysli výrazem „ten, kdo nyní zadržuje“, aneb překází? Výrazem „člověk hříchu“ a „bezbožník“ je míněno papežství. Nuže, co je to, co brání tomu, aby bylo papežství zjeveno? Inu, je to pohanství; pak tedy „to ustavičné“ musí znamenat pohanství.‘ — Second Advent Manual, strana 66.“ J. N. Andrews, The Sanctuary and the 2300 Days, 33, 34.

Jako naplnění „sedmi časů“ z Leviticus dvacet šest pohanství pošlapávalo svatyni i zástup po dvanáct set šedesát let a poté papalismus konal totéž dílo po dalších dvanáct set šedesát let. Papežství pošlapávalo Jeruzalém po dvanáct set šedesát let podle Lukáše a Jana, až do té doby, kdy papežství obdrželo svou smrtelnou ránu roku 1798. Odečtením dvanácti set šedesáti let od roku 1798 se dospěje k roku 538. Odečtením dvanácti set šedesáti let od roku 538 se dospěje k roku 723 př. Kr., kdy Asýrie, tehdejší doslovný král severu, odvedla severní království Izraele do otroctví.

Jan se vztahuje pouze k tisíci dvěma stům šedesáti letům, během nichž papežství pošlapávalo svatyni i zástup, avšak Lukáš pojednává o obou obdobích po tisíci dvěma stech šedesáti letech, během nichž pohanství i papežství pošlapávaly Jeruzalém, neboť uvádí „dokud se nenaplní časové lhůty pohanů“. Lukáš označuje pošlapávání Jeruzaléma za více než jediný „čas“, neboť je nazývá naplněním „časů“ pohanů.

Ovšemže, v roce 1856 se milleritský adventismus stal laodicejským a o sedm let později zavrhl pravdu o „sedmi časech“ z Leviticus dvacet šest, takže je pro adventismus nemožné, aby tyto prosté biblické skutečnosti rozpoznal. Skutečnost, kterou označuji, je ta, že skryté dějiny sedmi hromů, jež vymezují tři mezníky a časové období mezi prvním a druhým mezníkem, a poté druhé časové období mezi druhým a třetím mezníkem, jsou znázorněny v prorocké linii padělaného krále severu.

Tato linie začala roku 723 př. Kr., kdy severní království Izraele odešlo do zajetí z rukou asyrského krále, doslovného krále severu. Poté byl roku 538 zmocněn duchovní král severu a ten pak pošlapával duchovní Jeruzalém dalších tisíc dvě stě šedesát let, dokud roku 1798 neobdržel smrtelnou ránu. Od roku 723 př. Kr. až do roku 538 byly mocnosti, které držely Izrael v područí, vždy pohanské mocnosti.

Linie Krista označuje pomazání pravého krále severu při Jeho křtu v roce 27, a o tisíc dvě stě šedesát prorockých dnů později byl ukřižován. Jeho učedníci pak byli zmocněni předkládat poselství pravého krále severu až do ukamenování Štěpána v roce 34. Jediný čas, kdy Kristus během celých tisíce dvou set šedesáti dnů své služby nešel pěšky, byl tehdy, když při triumfálním vjezdu jel do Jeruzaléma. Proto pošlapával Jeruzalém po tisíc dvě stě šedesát dnů, stejně jako to po kříži činili Jeho učedníci. Obě linie, padělaný král severu i Kristus, pravý král severu, pošlapávaly Jeruzalém i zástup po tisíc dvě stě šedesát dnů.

Pohanství bylo padělkem bohoslužebného systému pozemské svatyněské služby doslovných Židů a papežství je padělkem nebeské svatyněské služby duchovních Židů. Dvanáct set šedesát let pohanství bylo paralelou k dvanácti stům šedesáti dnům Kristovým a dvanáct set šedesát let papežství bylo paralelou k dvanácti stům šedesáti dnům učedníků.

Každý z obou řádků obsahuje totožnou prorockou strukturu skrytých dějin sedmi hromů, které začaly být veřejně rozpečetovávány v červenci 2023. Toto rozpečetění bylo zčásti skutečně rozpoznáním prvního zklamání milleritského hnutí. Jejich první zklamání uvedlo období času, nazývané v podobenství o deseti pannách „čas prodlévání“. „Čas prodlévání“ skončil na táborovém shromáždění v Exeteru v New Hampshire, když bylo poselství Půlnočního volání plně upevněno. Táborové shromáždění v Exeteru se stalo druhým mezníkem, který pak uvedl období času, v němž bylo hlášáno poselství Půlnočního volání, až do chvíle, kdy přišel třetí mezník soudu a poslední zklamání.

Tři mezníky byly první zklamání, poselství Půlnočního volání a poslední zklamání. Tyto tři mezníky se shodují s hebrejským slovem „pravda“, které představuje první, třinácté a poslední písmeno hebrejské abecedy. To, že první i poslední jsou zklamáními, představuje pečeť Alfy a Omegy.

V dějinách milleritů neexistuje přímé znázornění tisíce dvou set šedesáti dnů, přesto jsou dějiny milleritského hnutí dějinami prvního hnutí, a proto předobrazují poslední hnutí. Dějiny prvního zklamání v posledním hnutí započaly 18. července 2020 a jsou znázorněny v jedenácté kapitole Zjevení. V jedenácté kapitole Zjevení jsou zabiti dva svědkové, čímž je označeno první zklamání v posledním hnutí, které bylo předobrazeno prvním hnutím.

Ve Zjevení 11 zklamání uvedlo období tisíce dvou set šedesáti dnů, po které jejich mrtvá těla ležela na ulici, a tím vyznačilo dobu prodlení z podobenství. Při svém vzkříšení jsou vyzdviženi jako prapor v téže hodině jako soud nad nedělním zákonem. Dějiny dvou svědků zahrnují symbolické období tisíce dvou set šedesáti dnů.

Podrobnosti o pohybu třetího anděla ve skrytých dějinách sedmi hromů poskytují mnohem větší míru upřesnění než ostatní paralelní linie, avšak linie třetího anděla, linie pravého krále severu i linie padělaného krále severu všechny vykazují tytéž prorocké charakteristiky: výchozí bod, po němž následuje časové období sahající ke středovému bodu, po kterém následuje časové období dosahující k soudu v koncovém bodě.

Tisíc dvě stě šedesát dnů je základním prvkem skrytých dějin sedmi hromů. Tisíc dvě stě šedesát dnů je ve Zjevení, dvanácté kapitole, symbolizováno jako „poušť“.

A ta žena uprchla na poušť, kde má místo připravené od Boha, aby ji tam živili po tisíc dvě stě šedesát dní. Zjevení 12,6.

Církev uprchla na poušť, aby unikla pošlapání ze strany papežské moci po dobu tisíce dvou set šedesáti let. Čtrnáctý verš podává další svědectví.

A té ženě byla dána dvě křídla velikého orla, aby odletěla na poušť, na své místo, kde je živena po čas, časy a půl času, před tváří hada. Zjevení 12,14.

Církev prchala před pronásledováním draka a papežství po dobu tisíce dvou set šedesáti let, a proto je „poušť“ symbolem tisíce dvou set šedesáti dnů. Toto číslo se v knihách Daniel a Zjevení vyskytuje přímo sedmkrát, avšak v Písmu je vyjádřeno i několika jinými způsoby. V každém případě představuje „sedm časů“ z dvacáté šesté kapitoly Leviticus.

Ať už šlo o pohanství, které pošlapávalo svatyni a zástup od roku 723 př. Kr. až do roku 538, nebo o papežství, které pošlapávalo duchovní Jeruzalém a jeho ctitele, bylo to znázornění rozptýlení Božího lidu, jež bylo přivoděno tím, že Boží lid porušil smlouvu o „sobotách země“, jak je představena v dvacáté páté a dvacáté šesté kapitole knihy Leviticus. Ve dvacáté šesté kapitole je to nazváno sporem o Boží smlouvu.

A uvedu na vás meč, který vykoná pomstu za porušení mé smlouvy; a když se shromáždíte uvnitř svých měst, pošlu mezi vás mor, a budete vydáni do ruky nepříteli. Leviticus 26:25.

Vzpouřa proti Boží smlouvě přivodila Božímu lidu otroctví a rozptýlení, které je znázorněno jako „spor mé smlouvy“. Nechápat tento trest, který Daniel nazývá Mojžíšovým „prokletím“ a „přisahou“ a který je také nazýván „sporem mé smlouvy“, člověka oslepuje, takže není schopen spatřit hlubší význam Kristova díla, jak je představen v deváté kapitole Danielovy knihy. Důsledně

hodnocení Božího lidu, jenž se ve spisech Ellen Whiteové nachází v laodicejské slepotě, zní, že nedokáže „uvažovat od příčiny k následku“. Můžete vyznávat, že rozumíte tisíci dvě stě šedesáti letům temného středověku, avšak neznáte-li „příčinu“ onoho pošlapání, jste slepí.

A potvrdí smlouvu s mnohými na jeden týden; a uprostřed toho týdne učiní přítrž oběti krvavé i oběti přídavné, a pro rozšíření ohavností způsobí zpusťování, až do dovršení, a to, což jest určeno, bude vylito na zpusťovaného. Daniel 9,27.

Kristovo potvrzení smlouvy je přímo spojeno se „sporem jeho smlouvy“. Trvání „kletby“ bylo dva tisíce pět set dvacet let a doba, po kterou Kristus potvrzoval tutéž smlouvu, byla dva tisíce pět set dvacet dnů. V souladu s hebrejským slovem „pravda“, které poskytuje strukturu skrytým dějinám sedmi hromů, měl prorocký týden, v němž měl Kristus potvrdit svou smlouvu, tři mezníky, jež jsou znázorněny prvním, třináctým a posledním písmenem hebrejské abecedy.

Prvním mezníkem týdne byl Jeho křest, druhým mezníkem byl kříž a posledním byla Štěpánova smrt. Odmítat vidět „sedm časů“ z Leviticus dvacet šest, tak jak nebeští andělé vedli Williama Millera, aby „sedm časů“ uviděl, znamená odstranit schopnost plně spatřit právě to prorocství, v němž Kristus prolil svou krev a potvrdil právě tu smlouvu, kterou Jeho doslovný starověký lid zavrhl. Každý, kdo bude nakonec spasen, bude mít pouze částečné a neúplné porozumění „pravdě“. Nikdo však nebude spasen, kdo záměrně odmítá vidět „pravdu“. K Otci vede jen jedna cesta, a tou je Ježíš, a Ježíš je „pravda“.

Toto porozumění stojí za úvahu, neboť hovoří ke smlouvě z Leviticus dvacet pět a dvacet šest. „Kletba“ „sedmi časů“ byla uvedena na starověký doslovný Izrael pro jejich neochotu uplatňovat ustanovení o tom, aby země odpočívala, a plnit pokyny jubilea. Byl to hřích opomenutí. Kletba na ně přišla proto, že opomíjeli dílo, které jim bylo přikázáno vykonávat, nikoli proto, že by přímo porušili přikázání, jako například nezabiješ nebo nepokradeš. Prostě přehlíželi ustanovení spojená s tím, aby země odpočívala. Adventisté, kteří prostě nepřijímají „sedm časů“ (které andělé vedli Williama Millera k objevení), protože si z jakéhokoli neposvěceného důvodu jednoduše nikdy neudělali čas, aby pravdu skutečně prozkoumali, dopouštějí se téhož druhu vzpoury opomenutí tím, že přehlížejí tytéž smluvní informace, které přehlížel starověký doslovný Izrael. Počátek znázorňuje konec.

Tisíc dvě stě šedesát dnů ve Zjevení dvanáct, které jsou označeny jako „poušť“, jsou symbolem „sedmi časů“. Jak tisíc dvě stě šedesát dnů Kristovy služby, tak tisíc dvě stě šedesát dnů služby učedníků představují celý týden, během něhož byla potvrzována smlouva. Jak tisíc dvě stě šedesát let, po která pohanství pošlapávalo Boží lid, tak tisíc dvě stě šedesát let, po která papežství pošlapávalo Boží lid, představují celých „sedm časů“ Mojžíšova prokletí.

Ve Zjevení jedenácté kapitole jsou po tisíci dvou stech šedesáti dnech mrtvé kosti znovu přivedeny k životu, aby mohly vstoupit do smlouvy jako sto čtyřicet čtyři tisíce. Aby však mohly tento smluvní vztah naplnit, je od nich vyžadováno splnit podmínky smlouvy, právě tak jako to učinil Daniel v deváté kapitole. Podmínky smlouvy „sedmi časů“ obsahují konkrétní pokyny pro ty, kdo se nacházejí v zemi nepřítelů. Když ti, kdo procitnou k skutečnosti, že byli rozptýleni, zatouží navrátit se k Hospodinu, Leviticus dvacátá šestá kapitola poskytuje pokyny, jak se mají navrátit.

A ti, kteří z vás zůstanou, budou hynout pro svou nepravost v zemích svých nepřátel; a také pro nepravosti svých otců budou hynout spolu s nimi. Jestliže vyznají svou nepravost i nepravost svých otců, pro své přestoupení, jímž se proti mně provinili, i to, že chodili proti mně; a že i já jsem chodil proti nim a přivedl jsem je do země jejich nepřátel; jestliže se tedy jejich neobřezaná srdce pokoří a tehdy přijmou trest za svou nepravost: tehdy si vzpomenu na svou smlouvu s Jákobem, i na svou smlouvu s Izákem, i na svou smlouvu s Abrahamem si vzpomenu; a vzpomenu i na tu zemi. Leviticus 26:39–42.

Výraz „chřadnout“ v Písmu znamená být rozpuštěn, zkažen a stráven. Chřadnout znamená upadat v mrtvé suché kosti. A toto poučení označuje smrt, neboť představuje ty, kdo se probouzejí ke svému stavu, jakožto ty, kdo jsou „v zemi svých nepřátel“.

Poslední nepřítel, který bude zahlazen, je smrt. 1. Korintským 15,26.

Dne 18. července 2020 nastalo první zklamání v hnutí třetího anděla. Bylo předobrazeno všemi ostatními prvními zklamáními v posvátných prorockých reformních liniích. Ezechiel, kapitola třicátá sedmá, ztotožňuje Boží lid v posledních dnech jako lid, který byl rozptýlen, zkažen a stráven, až se stal pouhým údolím mrtvých suchých kostí. Nacházejí se v zemi nepřítelů, která je zemí smrti. Ve Zjevení jedenáct jsou dva svědkové zabiti a ponecháni na ulici. Všichni proroci se navzájem shodují. Mojžíš tedy promlouvá k těm, kteří jsou mrtví na ulici, jež prochází Ezechielovým údolím. Ve svém zklamaném stavu dostávají poučení skrze Jeremjáše.

Proto takto praví Hospodin: Jestliže se navrátíš, opět tě přivedu a budeš stát přede mnou; a oddělíš-li vzácné od ničemného, budeš jako má ústa. Ať se oni navrátí k tobě, ale ty se nenavracej k nim. Jeremjáš 15,19.

Jeremjáš je poučen, že chce-li mluvit za Boha, musí se navrátit, a tím musí oddělit vzácné od ničemného. Kontext tohoto oddílu ukazuje, že ničemní jsou ti, k nimž se nemá vracet. Když je v tomto oddílu představen ve svém stavu zklamání, uvádí, že byl sám.

Neseděl jsem ve shromáždění posměvačů ani jsem se neradoval; seděl jsem sám pro tvou ruku, neboť jsi mě naplnil rozhořčením. Jeremjáš 15,17.

Jeremjáš neseděl ve „shromáždění posměvačů“, neboť seděl o samotě. Neměl se vracet k ničemným, kteří jsou shromážděním posměvačů. Roku 1863 začal adventismus svůj návrat do „shromáždění posměvačů“, když se vrátil k biblické metodologii dcer Babylóna, aby zavrhl Mojžíšových „sedm časů“. Jeremjáš však mluví konkrétněji o posledních dnech než o milleritské historii. Když se ti v údolí suchých kostí probudí k tomu, že jsou v zemi nepřítelů, nemají se nikdy vracet k těm, kdo se radovali nad jejich smrtí na ulici. Tato skupina se může vrátit k Jeremjášovi, avšak on se nemůže vrátit k nim.

Jestliže se však mají navrátit, musejí také splnit pokyny dané Mojžíšem, které jsou přímo spojeny se „sedmi časy“. Ti, kdo jsou v jedenácté kapitole Zjevení mrtví na ulici, jsou mrtví po tři a půl dne, což je v prorockém smyslu „poušť“.

Proto je počáteční probuzení mrtvých uskutečněno prostřednictvím poselství, které způsobuje, že se kosti spojují dohromady, avšak ještě nejsou živé. Je zapotřebí poselství čtyř větrů, což je

pečetící poselství, aby je proměnilo v mocné vojsko. První poselství, které je shromažďuje, vychází z „hlasu“.

Potěšujte, potěšujte můj lid, praví váš Bůh. Mluvte k srdci Jeruzaléma a volejte k němu, že jeho bojování se naplnilo, že jeho nepravost je odpuštěna; neboť z ruky Hospodinovy přijal dvojnásobek za všechny své hříchy. Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Hospodinu, vyrovnejte na pustině silnici pro našeho Boha. Každé údolí bude pozdviženo a každá hora i pahorek budou sníženy; co je křivé, bude narovnáno, a nerovná místa budou hladká. Izajáš 40,1–4.

Hlas přichází z pustiny, která je symbolem rozptýlení „sedmi časů“. Tento hlas je v pustině, neboť i Ezechiel byl vzat do údolí mrtvých kostí. Vydával svědectví přímo z onoho údolí, nikoli z odstupu.

Spočinula na mně ruka Hospodinova a vyvedla mě v Duchu Hospodinově a postavila mě doprostřed údolí, které bylo plné kostí. Ezechiel 37,1.

Údolí je pouští tři a půl dne. Zaslíbení hlasu zní, že nepravost Jeruzaléma je odpuštěna a že jeho bojování je ukončeno. Toto zaslíbení představuje zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc, které se uskutečňuje v posledních dnech. Avšak odpuštění jeho nepravosti je spojeno s tím, že přijímá „dvojnásobek“ za všechny své hříchy. Prostředek nápravy, který nabídl Mojžíš, vyžaduje vyznání nejen jejich nepravostí, nýbrž i nepravostí jejich otců. Jestliže tento příkaz splní, jejich nepravost bude odpuštěna.

V příštím článku budeme v těchto pravdách pokračovat.

Ano, celý Izrael přestoupil tvůj zákon, ba odchýlil se, aby neposlouchal tvůj hlas; proto se na nás vylila kletba i přísaha, která je napsána v zákoně Mojžíše, služebníka Božího, neboť jsme proti němu zhřešili. A potvrdil svá slova, která mluvil proti nám i proti našim soudcům, kteří nás soudili, tím, že na nás uvedl veliké zlo; neboť pod celým nebem se nestalo nic takového, jako se stalo nad Jeruzalémem. Jak je psáno v zákoně Mojžíšově, všechno toto zlo přišlo na nás; a přece jsme se nemodlili před Hospodinem, naším Bohem, abychom se odvrátili od svých nepravostí a porozuměli tvé pravdě. Daniel 9,11–13.